

T. 652.

On the Date of

“Sri Manikkavasagar”

BY

K. G. SESA AIYER,

B. A., B. L., F. M. U., M. R. A. S.,

Member, Legislative Council, Travandram.

////////////////////////////////////

Reprinted and published by

C. A. C. Kasinathan Chettiar,

Banker, Kothamangalam, Ramnail Dt.

~~~~~

PRINTED AT THE

TAMIL SANGAM POWER PRESS,

MADURA.

1915.

உ
மாணிக்கவாசகர்
காலவாராய்ச்சி.

இது

திருவாந்தபுரம் சட்டநிருபணஸபைமேம்பர்

கே. ஜி. சேஷையர், B.A., B.L., F.M.U., M.R.A.S.

எழுதியது.

கோத்தமங்கலம், பாங்கர்

ஸி. ஏ. ஸி. காசிநாதன்செட்டியாரால்

மறுபதிப்பாக

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1915.

மு க வு ரை .

இச்சிறுவியாஸம், இராமநாதபுரியில் இராமலிங்கவிலாஸமன் டபத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்முன்றாமாண்டு நிறைவு விழாக் கொண்டாடக்கூடிய பேரவையின்கண், கௌரவம்வாய்ந்த ஸ்ரீமான் - P. இராமநாதனவர்கள் அவைத்தலைமையுரித்தாய்மம் என்னால் வாசிக்கப்பெற்றது. இதன்விஷயத்தின்பெருமையைக் கருதி, கனம்பொருந்திய அவைத்தலைவர் இவ்வியாஸத்தை அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டுமென்று அபிப்பிராயங்கூறினர். பின்னர் “செந் தமிழ்ப்” பத்திரிகையில் இவ்விஷயந் தோன்றியபொழுது சிவனருள் நிறைந்த தமிழ்மொழிபேணுந் திருத்தகுசெல்வரான கொத்தமங்கலம் ஸ்ரீமான் C. A. C. காகிதாச்செட்டியாரவர்கள் என் உபந்யாஸத்தை அச்சிட்டுதவ விரும்புவதாயும், அதற்கு என் சம்மதம் வேண் டுவதாயும் எனக்கு மிகவும் அன்பார்ந்த கடிதமொன்று எழுதினர். அவ்வேண்டுகோளுக்கு உடன்படாதிருப்பதெங்ஙனம்? என் புன் மொழியையும் நன்மொழியாகக்கருதி அதைப்பதிப்பித்துப் புத்தக ரூபமாக வெளியிடவேண்டுமென்ற அவா செட்டியாரவர்கள் கொண் டதற்கு நான்மிகவும்நன்றிபாராட்டக்கடவன்.

திருவாதவூர்த்காலத்தைப்பற்றிச் சென்ற 15 வருடங்களாக என் சிற்றறிவிந் தேற்க நான் வருந்தி ஆராய்ந்து, கண்டபொருளைப் பலகாலங்களில் ஆக்கிலப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருக்கிறேன் அவ்வாறு வெளியிடப்பெற்ற அபிப்பிராயங்கள் இச்சிறு புத்தகத்தில் ஒருவாறு தொகுத்துச் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இது லடங்கிய கொள்கையை மாணிக்கவாசகர்காலத்தைப்பற்றிய முடிவுரையாகத் தமிழ்மாந்தர்களுந் தேய்களுந் கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ண மெனக்குச்சுற்றமில்லை. இப்பெருந்விஷயத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி மேலும் நடைபெற்று மிக்கோ ரொப்பக்கூடிய முடிவுரை காண முபலுதற்பொருட்டுத் தமிழ்க்கலைஞர்களுள்ளும் கரிந் நண்பர்களுள்ளும் சற்றேனும் அவாவை இப்புத்தகம் ஊட்டுமாயின், அதுவே என் உழைப்புக்குப் பெரும்பேறும், இப்புத்தகம் வெளியிட்டதின் பெரும்பயனுமாகும்.

திருவாதவூர்த்புரம் }

K. G. சேஷையர் B. A., B. L.

மாணிக்கவாசகர்காலவாராய்ச்சி*

இன்பம்பெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞான்றுந்
துன்பந்தொடர்வறுத்துச்சோதியா—யன்பமைத்துச்
சீரார்பெருந்துறையானென்னுடையசந்தையே
யூராகக்கொண்டானுவந்து.

—திருவாசகம்.

செந்தமிழ்ச்செல்வம் செவ்வனேபொருந்திய சீரியர்கள்! ஆதிசீர்
பரவும் வேதியனாகிய வாதவூரண்ணல்மலர்வாய்ப்பிறந்த திருவாசகத்
தின் தீஞ்சுவைப்பெருக்கும், அருளும், உருக்கமுமறியார்யாரே! சிவப்
பிரகாசமுனிவர்.

“திருவாசகமிங்கொருகாலோதிற்
கருங்கண்மனமுங்கரைந்துகக்கண்கள்
தொடுமணற்கேணியிற்சுரந்தூர்பாய
மெய்மயிர் பொடிப்பவிதிர்விதிர்ப்பெய்தி
யன்பாலுருகுனரன்றி

மன்பதையுலகில்மற்றையரிலரே” என்றும், திருவருட்பாப்பாடிய
இராமலிங்கசுவாமிகள்.—

“வான்கலந்தமாணிக்கவாசகநின்வாசகத்தை
நான்கலந்துபாடுங்கானற்கருப்பஞ்சாற்றினிலே
தேன்கலந்துபால்கலந்துசெழுங்கனித்தீஞ்சுவைகலந்தென்
னான்கலந்துவுயர்கலந்துவுவட்டாமலினிப்பதுவே.”

என்றும், அடங்காவியப்புடன் திருவாசகத்தைப் புகழ்ந்தேத்தின
ராயின் என்போலியர் அவ்வருள்நூலினருமையைத் துதித்தலும்
அடாமையன்றோ! மாணிக்கவாசகரின் அருள்நிறைந்த திருவாக்கு
மன்னுயிருய் வித் தென்னுடதனில் தொன்றுதொட்டுக் கருங்கண்

*இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்தில்
வாசிக்கப்பெற்றது.

மனமுங்கரைந் திடக் கானஞ்செய்துவருமகிமைபெற்றதென்பது பண்டிதர்களும், பாமரர்களும் ஒப்பும் விஷயம். ஆனால் வாதஜூரடிகள் ஆதிநாதனைநினைந் தோதியவாசகம் இற்றைக்கு இவ்வளவு காலத் திற்குமுன் அவ்வடிகளாது திருவாயினின்று தெள்ளமுதின்பிரவாகம் போற் பெருகியதென்று ஐயமறக்கூறுவாரின்னுங்கண்டிலம். இச்சிவஞானசெல்வர்காலம் ஓர் பெரியதர்க்கவிஷயமாகவேமுடிந்திருக்கின்றது. இன்னவர் காலத்தை வரையறுக்கப்புகுந்த வித்வசிகாமணிகள் பலரே. ஆனாலொவ்வொருவர்கொள்கையும் ஏனையோர்கருத்திற்கு வேறுபட்டு அவர் தம்முள் மாறுபட்டாராயிருத்தல் தமிழ்நாட்டுப் புராதனசரித்திர வாராய்ச்சியின்பாலுழைப்போர் யாவர்க்கும் திகைப்பைவிளைவிக்கும். கிருஸ்துபிறப்பதற்குமுன் முதல் நூற்றாண்டினிடைப்பட்டகாலமுதல் கிறிஸ்துபிறந்து 14-வது நூற்றாண்டுவரை மாணிக்கவாசகரின் காலத்தை முன்னும் பின்னும் அவரவர்களின் யுக்திக்கிணங்கச் சரித்திரவாராய்ச்சி செய்யப்புகுந்தார்தள்ளிவருகிறார்களாகையால் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களுள் தழுவுவனதழீஇத் தவிர்வனதவிர்தல் முறையாதல்பற்றி அவையிண்டுச்சற்றுவோகிக்கற்பாலன.

இதுகாறும் மாணிக்கவாசகரின் காலநிர்ணயஞ்செய்ய வெத்தனித்தவர்களிற் சிலர்கொள்கைகள் காலவரையறையைப்பற்றிப் பின்வருமாறுள்ளன:—ஸ்ரீமான் S. A. திருமலைக்கொழுந்துபிள்ளையவர்கள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டென்றும், ஸ்ரீமான் பொன்னம்பலம்பிள்ளையவர்கள் இரண்டு, அல்லது மூன்றாவது நூற்றாண்டென்றும், ஸ்வாமி வேதாசலம் கி. பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டென்றும், Mr. Wilson கி. பி. 7வது நூற்றாண்டென்றும், போப்பையரவர்கள் 7, 8 அல்லது 9-வது நூற்றாண்டென்றும், சென்னை ஹைகோர்ட்டில் நியாயாதிபதியாய் முன்னிருந்த Mr. Innes கி. பி. 9-வது நூற்றாண்டென்றும், பாரிஸ்நகரவாஸீ திராவிடவித்வான்*Professor Julien Vinson கி. பி. 9-வது அல்லது 10-வது நூற்றாண்டென்றும், Rev. Mr. Goudie கி. பி. 8-வது நூற்றாண்டினிடைப்பட்டகாலமுதல் 10வது நூற்றாண்டினிடைப்பட்டகாலம்வரைஎன்றும், ஸ்ரீமான். கோபிநாதராயரவர்கள் கி. பி. 10-வது நூற்றாண்டின்முடிவு அல்லது 11-வது நூற்றாண்டி

இத்யென்றும், சர்வவிஷயக்களஞ்சியமென்று சொல்லத்தக்க Encyclopaedia Britannica என்ற பிரபலநூலில் தமிழைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் Dr. Rost. கி. பி. 13 அல்லது 14-வது நூற்றாண்டென்றும் மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகளுக்குக்காலம் குறிப்பிட்டு எழுதியிருக்கின்றார்கள். Mr. Nelson தாமெழுதிய Madura Manual என்ற புத்தகத்தில் மாணிக்கவாசகர் கி. பி. 819-வது வருஷத்தில் பௌத்தசமயத்தாரோடு வாதாட இலங்கைக்குப்போனதாக மிகத்திட்டமாகச் சொல்லுகிறார். நானும் “ஆங்கவன்புகழ்ந்தநாட்டையன் பெனுநறவமாந்தி, மூங்கையான் பேசலுற்றானென்ன யான்மொழிய லுற்றேன்” என்ற றுன்றோர்கூறியதற் கிலக்கியமாக, இத்தகைய பிரபல வித்வான்கள் ஆராய்ச்சிசெய்ய எடுத்த இப் பெரும்விஷயத்தில் என் சிற்றறிவிந்கேற்கச் சொற்பமுழைத்து வாதவூரடிகள் கி. பி. நான் காவது நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவரல்லரென்றும், ஒருவேளை 3-வது நூற்றாண்டி லிருந்திருக்கக்கூடுமென்றும் துணிந்துள்ளேன்.

நவீன சரிதவாராய்ச்சிமுறைமைகளைக் கைக்கொண்டு இச்சைவ சமயாசாரியரின் காலத்தை இன்னதென நிர்ணயிக்கப்பெற்றதவர் கொள்கைகள் இவ்வாறாக, நம்நாட்டுப்புராதனக்கொள்கை மேற்கூறிய கருத்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் முற்றும் மாறுபட்டதாகும். “இவர்காலம் நாலாயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதென்பது நன்குதுணியப்படும்” என்று சென்னை ஸ்ரீமான்-பி. இராமநாதனவர்கள் தாமியற்றிய “The 20th Century Tamil Dictionary” என்ற அருமையான தமிழ்ப்பெயர்க்கராதியில் வரைந்துள்ளார். எவ்விதமும் வாதவூரடிகள் சங்கப்புலவர்களுக்கு முந்தோன்றியவரென்றே நம்முன்னோர்களின் துணிபு. சங்கப்புலவர்காலம் கிருஸ்துத்தத்திற்கு முற்பட்டதெனப் பலருங்கூறியுள்ளாராகையால், வாதவூரடிகள் குறைந்தபகஷம் இன்றைக்கு இரண்டாயிரம்வருஷங்களுக்கு முன் வாழ்ந்துவந்தனரென்று கொள்வது சாலவும் அமையும். அற்றேல் கிருஸ்துபிறப்பதற்குமுன் நிகழ்ந்த முதல்தூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவரல்லர் என்பது அனுமிக்கக்கிடக்கின்றது. இதுவே தமிழ்க்கலைஞர்களின் பெரும்பான்மையோர்கொள்கை. இதனால் இன்னவர்காலம் சற்றும் திட்டமின்றிப் பெருஞ்சந்தேகவிஷயமாகவே யிருத்தல்காணலாம்.

இவரது காலவரையறைகாரணமாகத் தம்முட்கருத்துவேறுபட்டாரனைவரும் இருசாரராகக் கூறுபடுவார்கள். ஒருசாரர் தேவாரமோதிய சைவசமயாசாரியர் மூவர்க்கும் பின்தோன்றியவர் மாணிக்க வாசகர் என்றுசாதிப்பர். மற்றொருசாரர் அம்மூவர்க்கும் வெகு காலத்திற்கு முன்தோன்றியவர் இவர் என்று கூறுவார். மூவரில் முதல்வராகிய திருஞானசம்பந்தர் கி. பி. 7-வது நூற்றாண்டிலிருந்தனரென்றும், அவரும் அப்பரும் ஏககாலத்தினரென்றும், சுந்தர மூர்த்தி 9-வது நூற்றாண்டி னுதியிலிருந்தாரென்றும் சரித்திர வல்லுநர்கொள்கை. ஆகவே, மாணிக்கவாசகர் மூவர்பின்தோன்றியவரென்றால் அவர்காலம் 10-வது நூற்றாண்டிற்குமுன்னிருத்தலரிது. இக்கருத்துக்கொண்டவர்களில் ஸ்ரீமான் கோபிநாதராயரவர்களே பிரபல ஆராய்ச்சிசெய்து யுக்திபலவுமெடுத்துரைத்து அவ்வபிப்பிராயத்தை வற்புறுத்தியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் 13-அல்லது 14-வது நூற்றாண்டே மாணிக்கவாசகர்காலமென்று வரைந்துள்ள Dr. Rost-ம், 8. 9-அல்லது 10-வது நூற்றாண்டு அவர்காலமென்று ஊகிக்கும் Dr. Pope ஐயரவர்களும் மாணிக்கவாசகர் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கும் முற்பட்டவரென்றும் ஞானசம்பந்தர் மாணிக்க வாசகர்காலத்திற்கு 150-அல்லது 200-வருஷக்கட்குப் பின்தோன்றியிருக்கவேண்டுமென்றும் ஸ்திர அபிப்பிராயம் கூறியிருக்கிறார்கள். இவ்விருவிதவான்களில் Dr. Rost கூறுங்காலம் முற்றுந்தவறுஎன்பதற்குச் சற்றுமஐயமில்லை. அவ்வாறானால், வாதவூரர் ஞானசம்பந்தர் காலத்திற்கு முன்தோன்றினவராதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? அன்றியும், 1118-ல் அரசகட்டில்ஏறின விக்கிரமசோழன் மாணிக்க வாசகர் அருளிய திருச்சாழல்ஓத ஏற்பாடுசெய்ததாக வோர் சாஸனத்தில் வரைந்துள்ளதாய்க் காலஞ்சென்ற வெங்கய்யா அவர்கள் கூறியிருக்கின்றார். ஆதலால் 12-வது நூற்றாண்டினுதியில் மாணிக்க வாசகர் மகத்தான சைவசமயாசாரியராய் மதிக்கப்பட்டாரென்பது திண்ணம். மேலும் நம்பியாண்டார் நம்பிதொகுத்தருளிய திருமுறைகளில் 8-வது திருமுறையாகத் திருவாசகம்சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது. நம்பியாண்டார்நம்பி 988-ம்வருடம் அரசரிமைபெற்ற இராஜஇராஜ கோப்பரகேசரிவர்மனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற பார்ப்பனநம்பி. ஆகவே மாணிக்கவாசகரை 10-வது நூற்றாண்டிலேயே பெரியதோர் சிவ

ஞானச்செல்வராகக் கொண்டாடினார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. அவ்வாறாயின் அவர்காலம் 10-வது நூற்றாண்டி னுதியெனல் ஒரு சிறிதும்பொருந்தாதென்றே சொல்லலாமெனினும், அவர்மூவர்க்கும் முற்பட்டவரென்று துணிவதற்கு இக்காரணம்போதாது. அவர் மூவர்க்கும்பிற்பட்டவரே என்று ஸ்தாபிப்பான் கூறப்படும் சில முக்கிய நியாயங்கள் இவண் ஆராயக்கடவன. அவையாவன:—

(1) சுந்தரமூர்த்திபாடிய திருத்தொண்டத்தொகையினுள்ளே மாணிக்கவாசகர்பெய ரெடுத்தோதப்படாமை.

(2) மூவர்தேவாரத்திலும் இ வ ர எ ப ப த் தி லு ன் னு ம் ஓ தா திருத்தல்.

(3) மாணிக்கவாசகர்பாடிய திருப்பதிகளாகிய திருப்பெருந் து றை யை யு ம், திருஉத்தரகோசமங்கையையும்பற்றி மூவரில் ஒருவரேனும் பதிகம்பாடாதுவிட்டது.

(4) திருவாலவாயின்கண் சிவபெருமான்செய்தருளிய திரு விளையாடல்பலவும் மா ணி க் க வ ரா ச க ர் அறிந்திருக்க அவைகளுள் ஒன்றையேனும் தேவாரப்பதிகங்களிற் காணாமை.

(5) மாணிக்கவாசகர் சிதம்பரத்தைப் பொன்னம்பலமென்று வழங்குதல்.

(6) திருக்கோவையாரில் வரகுணனைப்பற்றி மாணிக்கவாசகர் பேசுதல்.

இக்காரணங்களின் வன்மைமென்மைகளைச் சற்றுஉற்றுப்பார்ப் போம்.

மாணிக்கவாசகர்பெயர் திருத்தொண்டத்தொகையு ளோதப் படாமையால் அவர் 9-வது நூற்றாண்டிற்குமுன்பு சுந்தரமூர்த் திக்குப் பிற்பட்டவராகற்பாலை ரென்கிறார்கள். சாதாரணமான எத்துணையோ சிவனடியார்கள்பெயரும் வரலாறு மடங்கிய திருத் தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரர் இடையறாச்சிவத்திழானமும் சிவபத்தியு முடையராய் விளங்கிக் கேட்டோரைமனமுருக்கி முத்தி நெறியிற் செலுத்துமியல்பினதாகிய திருவாசகமுந் திருக்கோவை

யாரும் பாடிய சீவன்முத்தராகிய மாணிக்கவாசகர்பெயரு மறிந்தில ரென்பது பெருந்துணிபேயாகும். அதனால் மாணிக்கவாசகர் சுந்தரர் காலத்திற்குப் பிந்தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது ஒருதலையென்பர் சிலர். ஆனால் திருத்தொண்டத்தொகையில் வாதவூரடிகளைப் பற்றிக் கூறுததால் அவர் சுந்தரமூர்த்திக்குப் பின்புதானிருக்க வேண்டுமென்பது என்ன ஞாயம்? தமிழ்ப்பெயரகராதியியற்றிய ஸ்ரீமான் இராமநாதன் இவ்விடயத்தைப்பற்றி அவ்வகராதியில் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கின்றார். “திருத்தொண்டத்தொகையினுள்ளே யெடுத்தோதப்படாமையின் மாணிக்கவாசகர் சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்குப் பிற்பட்டவரெனச் சாதிப்பாருஞ்சிலருளார். அஃதறியாமையின்பாலதாம். அகஸ்தியர், பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர் முதலியோரெல்லாஞ் சிவபத்தியிலுஞ் சிவயோகத்திலும் சிறந்த மெய்யடியார்கள் ளாகவும் அவரையெல்லாந் திருத்தொண்டத்தொகையினுட் கூறாமையானுகாரணமோ, அதுவே மாணிக்கவாசகரைச் சேர்த்தோதாமைக்குங் காரணமாம்,” இதுறிந்த; சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொண்டத்தொகையில் “பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்க்குமடியேன்” என்று கூறியது மாணிக்கவாசகரை உத்தேசித்தே கூறியதென்பது என் சிற்றறிவிற்குத்தோன்றுகிறது. மாணிக்கவாசகரைப்பொய்யடிமையில்லாத புலவரென்று வருணித்தல்பொருந்தாதென்று கூற ஒருவருந்துணியார். 9-வதுநூற்றாண்டிற்கு வெகுநூற்றாண்டிற்குமுன்னரே மாணிக்கவாசகரைச் சைவசமயத்தார் மகானெனக்கருதிக் கொண்டாடிவந்தனராயின் ஏனைய தொண்டர்களுக்கொப்ப அவரை அவர் திருநாமத்தால் வெளிப்படையிற்கூறுது சிறப்புசனத்தாம் செவ்வனே குறித்துத் திருத்தொண்டத்தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி அவரைப்பாடுதல் பாரம்பரியவழக்கத்திற்கும் பொருத்தமேயாகுமன்றோ! மணிமேகலையுட் சிறைசெய்காதையில் சாத்தனார் திருவள்ளுவரைப் பெயர்கூறுது “பொய்யில்புலவன்” என்று கூறியிருப்பதும், சாத்தனரைச் சிவப்பதிகாரம் காட்சிக்காதையில் “நன்னூற்புலவன்” என்று சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதும் அனைவருமறிவர். சிவபெருமானே ஞானசாரியராக அருளுடன்தோன்றி உபதேசஞ் செய்து ஆட்கொண்டருளப்பட்டவரும், பாண்டியனு லொறுக்கப் பட்டுநின்ற போது துயர்பொறுக்கமாட்டாதலறிக் கண்ணீர்

சொறிந்து திருவாசகமோதித் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனைப் போற்ற, எம்மீசன் பெருங்கருணையாளன் உள்ளங்கனிந்து இரு பெருந்திருவிளையாடல்கள் செய்தருளிக் காத்தருளப்பட்டவருமான வாதவூரடிகளைப் பொய்யடிமையில்லாதபுலவரென் தேத்துவதில் இழுக்குத்தானென்னை? சுந்தரநாமவர்காலத்தவரும் மாணிக்கவாசகர் மீதுவைத்த பெரும்பத்தியையு மவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிறந்த பிரபந்தங்களி றெப்பில்லாப்பெருமையைப் புலக்க இதுபோலுரித் தான வேறு சிறப்பு வசனமுளதோ? வேம்பத்தூர்நம்பிபாடிய திருவிளையாடற்புராணத்தில், மாணிக்கவாசகரை மெய்யடியானென் றும், பாடன்மாமுனிவரென்றும் கூறியிருத்தல் இங்குகவனிக்கத் தக்கது. ஏனையோரு மிவரை அருள்வாதவூரென்றும், முத்தமிழ் வாதவூரென்றும்மடைமொழிகூட்டிக்கூறியுள்ளார். அதனால்கந்தார் திருத்தொண்டத்தொகையில் மாணிக்கவாசகரைப் பொய்யடிமை யில்லாத புலவரென்று ஆன்றோர்சம்பிரதாயந்தழுவி விவரண மொழியா லோதினரென்பது வழுவாகாதென்று தோன்றுகிறது. இக்கூற்றுப் பெரியோர் கொள்கையோடு முரண்படுதல் நான் சற்றும் மறக்கவில்லை. திருத்தொண்டத்திருவந்தாதியில், “பொய்யடிமை யில்லாப்புலவர்” என்பது பொய்மையில்லாத்தமிழ்ச்சங்கத்திற் றிருவாலவாயான்சேவடிக்குக் கவிபலபாடும் கபிலர்முதனாற்பத் தொன்பது புலவோர்என நம்பியாண்டார்நம்பி பொருள்கூறியிருக் கின்றார். இவ்வாறுபதங்களைச்சேதித்து மற்றோர்முறையிற்கோத்துப் பொருள்கூற ஏற்பட்ட ஆவசியகமென்னை? கடைச்சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் சைவராவரோ? அவர்களில் ஜயினரும், பௌத்தரு மிலரோ? அன்றியு மடியார்கள்தனிப்பெயர்கூறிவரு மிடையில் சங்கப்புலவர்களை ஒருங்கே கூட்டமாக ஒதநேர்ந்த ஆவசியகமென்னை! 10-வது செய்யுளில் “பத்தராய்ப்பணிவார்க ளெல்லார்க்குமடியேன் பரமனையேபாடுவாரெல்லார்க்குமடியேன்” என்றதில் சங்கப்புலவருட் சிவனடியாராயுள்ளவர்களும் அப் பொது வசனங்களிலடங்காநென்பது எதுபற்றியோதெரியவில்லை. செய்யுள மைப்புக்காக இவ்வாறு ஒரேபொருள்படஇருமுறை சுந்தரர்கூறின ரென்றால், சுந்தரமூர்த்தநாயனாருக்குக் கூறியதுகூறல் அல்லது மிகை படக்கூறல் என்றகுற்றமும்ஏற்படுத்தவேண்டும். நம்பியாண்டார்

நம்பிக்கையுடையவியாகியானம் முற்றிலுமாகேஷபயின்றி ஒப்பக்கூடியதன்
 மென்பது திராவிடப்பிரகாசிகையார்வரைந்துள்ள கீழ்வரும்விசேட்
 வுரையால் விளங்கும். “கடைச்சங்கப்புலவர் தமிழ்நாட்டுமேவேந்த
 ரையும் பாடினாராக, அவர் தம்மை நம்பியாரூரனர் “பொய்யடிமை
 யில்லாதபுலவர்” என்று போற்றுதல்பொருந்தாதாலெனின்? அம்மு
 வேந்தர் முதலாயினர்மையணியுங் கண்டத்திறையனர் மலரடிப்பத்தி
 வழிபாடுதலென்று செங்கோன்மையும் வரையாவிடையும் விண்ணும்
 மண்ணும்போற்ற நண்ணியபெரியராதல்பற்றிக்கடைச்சங்கப்புலவர்
 அவரையும்பாடினர். அப்பாட்டுடெல்லாம் அறம்பொருளின்பம்
 விடெனு முறுதிப்பொருணன்கின்றினும்விளக்கித் தமிழலகிற்குறு
 தியேயவவாநிற்கும். ஆதலினவர் தம்மை நம்பியாரூரர் முதலியோர்
 போற்றியது பொருத்தமுடைத்தேயாமென்க” என்றார் சபாபதிநாவ
 லர். அவர் நம்பியாண்டார்நம்பியின் கூற்றைத்தாபிக்க இவ்வதிசய
 யுத்திகுறினர்போலும்! நம்பியாண்டார்நம்பியுரைத்தபொருள் தவறு
 என்பது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் 87-வது செய்யுளால்
 விளங்கும். அச்செய்யுளில் கூட்டமொன்பாடோடறுபத்துமூன்று
 தனிப்பெயரடங்கிய 11-பாக்களில் 72 அடியார்களைச்சுந்தரர்பாடினா
 ரென்று கூறப்பட்டுள்ளது. பெயர்கூறிவிளக்கிய தனியடியார்களின்
 தொகுதி திருத்தொண்டத்தொகையில் 62 ஆகும். அதனாலும் பொய்
 யடிமையில்லாப்புலவர் என்பது கூட்டத்தைக்குறிக்குமொழியன்
 மென்பது காணக்கிடக்கின்றது. அது தனிப் பெயராயின் மாணிக்க
 வாசகரையம்மொழிகுறிப்பதேமிகவுமுகிதமாகும். கோபாலகிருஷ்ண
 பாரதிநந்தனர் சரித்திரகீர்த்தனையின் பாயிரத்தில் அறுபத்துமூன்று
 நாயன்மாந்துதிபாடுமிடத்து “வாதவூரடியாரோடுமற்றறுபத்துமூவர்
 பாதமேவணங்கி” என்றுபாடியிருப்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது. திருத்
 தொண்டத்தொகையில் மாணிக்கவாசகரைச்சுந்தரர் எடுத்தோத
 வில்லை யென்றாயினுமாகுக. ஆனால் கேவாரத்திலெவ்விடத்தும்
 மாணிக்கவாசகரைச்சட்டி ஒதியிருப்பதில்லை என்பது ஒருசிறிதும்
 பொருந்துமோ? அப்பர் பாடிய திருவாரூர்ப்பதிகத்தில் “நரியைக்
 குகினைசெய்வானு” மென்றோதியது சிவபெருமான் மாணிக்கவாசகர்
 பொருட் டருளிச்செய்தவொரு திருவிளையாடலை நினைந்தோதிய
 தென்ற நம் தமிழ்க்கலைஞர்களின்கொள்கையும் தவறு? அரிமர்த்தன

பாண்டியனுக்காக வாதவூரர் குதிரைவாங்கச் சென்றவிடத்துச் சிவபெருமானுலாட்கொள்ளப்பட்டுக் குதிரைவாங்குவதற்காகக்கொண்டு சென்ற திரவியமுழுதும் சிவாலயத்திருப்பணிக் காக்கியதறிந்த பாண்டியனவரைச்சிறையிலிட்டுக் கடுந்துயரிலாழ்த்த

கலந்துநின்னடியாரோடன்றுவாளாக்களித்திருந்தேன்
புலர்ந்துபோனகாலங்கன்புகுந்துநின்றதிடர்பின்னான்
உலர்ந்துபோனேனுடையானேஉலவாஇன்பச்சுடர்காண்பா
னலந்துபோனேனருள்செய்யாயார்வங்கூர்வடியேற்கே.

என்பதுபோன்ற பலவாசகங்கள்பாடிச் சிவபெருமானேவேண்ட, சிவபிரான் நரிகளைப்பரிகளாக்கிக்கொண்டு பாண்டியன்பாற்கொடுத்தவழி, வாதவூரடிகள் காத்தருளப்பெற்றாரென்ற வோரைதிகம்தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டுவழங்கிவருவது யாவருமறிவர். திருவிளையாடற் புராணங்களுள் முன்னதாகிய வேம்பத்தூர் நம்பியியற்றிய திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்தில் மாணிக்கவாசகர்துயர்தீர்ப்பானும்

மன்னியவுலகுதன்னில்வித்தின்றிநாறுசெய்வோன்
நன்னெறியில்லாப்பொல்லாநரகரைத்தேவுசெய்வோன்
மன்னியநரிகள் தம்மைமறுகெல்லாம்வாவினேறித்
தென்னன்முன்குதிரையாகச்செய்புதோன்றாமல்விட்டான்.

என்ற பாடலுளது. வேம்பத்தூர் நம்பி இற்றைக்கு 9-ஆற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்தவரென்பது மகாமகோபாத்தியாயர் ஸ்ரீஹ்ருஸ்வாமிநாதய்யரவர்கள் அந்நூலிற்கு வரைந்துள்ள மிகவுமருமையான முகவுரையால் விளங்கும். அக்காலந்தொட்டேனும் நரியைப் பரியாக்கிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பாவுருளிச்செய்யப்பட்டதென்றே தமிழரின் துணிபு. முற்கூறிய வேம்பத்தூரார் செய்யுளும் அப்பர் தேவாரப்புகித்ததை யொட்டியே எழுதப்பட்டதென்பது தடக்கையினெல்லிக்கனியென விளங்கும். ஆகவே 'நரியைக்குதிரைசெய்வானு' மென்று அப்பர் பாடியது மாணிக்கவாசகருக்காகச் சிவபிரானருளி நிகழ்வித்த திருவிளையாடலைக்குறித்தேயா மென்பது தொன்றுதொட்டு மிக்கோர்கொள்கை. புலவர் பெருமானாகிய ஸ்ரீஹ்ருஸ்வாமிநாதய்யரவர்களும் அவ்வாறே

கூறுகின்றார்கள். இக்கொள்கை தவறெனச்சாதிப்பார் தைரியம் வியக்கத்தக்கதே! அது தவறென்பதற்கு இரண்டு ஆதாரங்கள் கூறுவர்.

1. திருவாசகத்தில் இத் திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லப்படவில்லையாம். இதைப் பற்றி இங்கு விரிவாய் விசாரிக்க அவசியமில்லையென்று நினைக்கிறேன். மாணிக்கவாசகர் இத்திருவிளையாடலைப்பன்முறை யெடுத்தெடுத்து திருவாசகத்திலோதுதலால், அதற்குமவர்க்கும் விசேஷ சம்பந்தமிருத்தல்வேண்டுமென்பது ஊகிக்கக்கூடக்கூன்றது. ஆனந்த மாலையில்

“நரியைக்குதிரைப்பரியாக்கிஞாலமெல்லாநிகழ்வித்துப்

பெரியதென்னன்மதுரையெல்லாம்பிச்சுதேநீரும்பெருந்துறையாய்,”

என்றும், அண்ணைப்பத்தில் “பாய்பரிமேற்கொண்டென்னுள்ளங்கவர் வரால்” என்றும் திருப்பொன்னுசலில், சிவபெருமான் “ஞாலமிகப் பரிமேற்கொண்டுநமையாண்டான்” என்றும் கீர்த்தித் திருவகவலில் “நரியைக்குதிரையாக்கியநன்மையும்

“ஆண்டுகொண்டருள அழகுறுதிருவடி

பாண்டியன் நன்குப்பரிமாவிற்

நீண்டுகனகம்இசையப்பெறாஅ

தாண்டானென்கோ!”

என்றும் மாணிக்கவாசகர்பாடியிருப்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது.

2. ‘நரியைக்குதிரைசெய்வான்’ என்றது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நிகழ்ந்த திருவிளையாடலொன்றைக் குறிக்குமாயின் ஏனைய பதங்கள் எவ்வெவ்வித்திருவிளையாடல்களைக் குறிக்கின்றனவென்று வினவுவர். இவ்வாசேஷமும் எளிதில் நீக்கக்கூடியதே. அப்பர் பதிகம் யாவருமறிந்ததேயாயினும் அதைவிடுக்கெடுத்தோதல் செளகரியமாகும். அப்பதிகமாவது:

“நரியைக்குதிரைசெய்வானுநரகரைத்தேவுசெய்வானும்

விரதங்கொண்டாடவல்லானும்விச்சின் றிநாறுசெய்வானு

முரசுதிர்ந்தானமுன்னோடமுன்பணிந்தனவர்களே த்த

அரவரைச்சாத்திரினுமானுரமர்ந்தவம்மானே.”

இச்செய்யுளில் “நரியைக்குதிரைசெய்வான்” என்றது நிகழ்ந்த ஒரு லீலையைக் குறிக்குமெனக்கொண்டால் ஏனைய விவரணமொழிக ளொவ்வொன்றும் சிவபெருமானருளிய வெவ்வேறு திருவிளையாடல் களைக் குறித்தோதியதாகவேயிருக்கவேண்டும் என்னும் ஞாயந் துலங்கவில்லை. அம்மொழிகளவ்வாறு கொள்ளப்பெறவேண்டியது ஒருதலையாயின் ஒவ்வொன்றிற்குமுரித்தான சிவலீலையும் எளிதற் கூறற்பாலது. நரகரைத்தேவுசெய்வானென்றும், விரதங்கொண்டாட வல்லானென்றும், விச்சின்றிநாமுசெய்வானென்றும் இப்பதிகம் விவரித்துக் கூறுகின்றது. நரகரைத்தேவுசெய்வானென்ற திலடங்கிய லீலை, பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற்புராணத்தில் 26-வது லீலை யாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்கதையை ஈண்டு விரித்தெழுத அவகாச மில்லை. அத்திருவிளையாடற்கேதுவாகிய பெருங்கொடியோனை உமை யவள் கண்டுழி அவன் செய்தபாவத்துக்களவில்காலம் “வெய்யநா லேழுமுகோடிநரகிடைவிழுந்தானேனுமய்வகையிலாதபாவி” என்றும், “நின்மையஞ்சொன்னோர்வருக்கமு நரகில்விழக்கருநீநீசெய்தபாவ” மென்றும் திருவாய் மலர்ந்துகூறினரென்றால் அவன் செய்த பாவத் தின் கொரோமுரைக்கற்பாலதோ? இக்கொடும்பாபியும் ஈசன்றிரு வருளால் “பாதகங்கழிந்துதெய்வப்பார்ப்பனவடிவமானான்” என்றும்

“தற்பரவறிவானந்தத்தனியுருவுடையசோதி

பொற்பதமருங்கிற்புக்கான்புண்ணியமறையோனம்மா.”

என்றும் பரஞ்சோதி முனிவர் வரைந்துளாராகையால் நரகரைத்தேவு செய்வானென்றது இத்திருவிளையாடலுக்குப்பொருந்துவது காண்க. இனி விரதங்கொண்டாடவல்லானென்றது, பிஞ்ஞகன்கூத்தைக் குறிப்பதுடன், சிவபெருமான் தேவியோடு வாதுகூறி நடனஞ் செய்த திருவிளையாடலையுங் குறிக்கும். இப்பால் விச்சின்றி நாமு செய்வானென்றது, மாலயற்கரியோன்தன்மெய்த்தொண்டனாகிய திருநாளைப்போவான் தில்லைசென்று தரிசிக்கப்பேரவாக்கொண்டது நிறைவேற்றப்பொருட்டு, அவ்வடியானாழியஞ்செய்துவந்த அந்தணன் நிலத்தில் வித்திடாமலே ஏகரத்திரியிற் செந்நெற்குலைசெழிக்கப் பயிர்விளைவித்த லீலையைக்குறிக்கும். ஆகவே இவ்விரண்டாசேஷங் களும் நீக்கற்பாலனவேயாம். இதுநிற்க, அப்பர் தேவாரத்தில் வேறு சிலவிடங்களிலும் மாணிக்கவாசகரைப்பற்றி ஓதியிருப்பதாகத்

துணிவாய்க்கூறலாம். சிவபெருமான் பிட்டுக்கு மண்கமந்ததும் மாணிக்கவாசகர்பொருட்டேயாமென்பர் தமிழகத்தோர். “பிட்டு நேர்படமண்கமந்தபெருந்துறைப்பெரும்பித்தனே” என்று திருவாசகத்தினோதியிருப்பது இங்குகவனிக்கத்தக்கது. இத்திருவிளையாடலை அப்பர் “வையைத்திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந்தோன்றும்” என்று தேவாரத்திற் பாடியுள்ளார். மேலும் திருவிசயமங்கைத் திருப்பதிகத்திலும் அப்பர் “வசையின் மங்கலவாசகர் வாழத்தவே” என்று பாடியது மாணிக்கவாசகரைக் குறித்தன்றோவென்று கல்வியின்மிக்கோர் ஆராயத்தக்கது. அஃதெவ்வாறாயினுமாகுக. அப்பர் தனித்திருத்தாண்டகத்துள் “குடமுநந்தீசனை வாசகனாக் கொண்டார்” என்று பாடியிருத்தல் யாவருமறிவர். ஆங்கு ‘வாசகன்’ என்கூறியது மாணிக்கவாசகராமென்று ஐயமறக்கூறலாம். அதுவே மஹாமஹோபாத்யாயஸ்துஷ்டஸ்வாமிநாதப்பரவர்களின் கொள்கை. மாணிக்கவாசகர் நந்தியினவதாரமென்று வடமொழி வல்லுநருமுரைப்பர். அதனால் மூவர் தேவாரத்திலுள்ளும் மாணிக்க வாசகரைப்பற்றி யொன்றுமோதப்படவில்லையென்றல் முற்றுந் தவறையாமென்று நினைக்கிறேன்.

3. மாணிக்கவாசகர் நாயனார் மூவர்க்குப் பிற்பட்டவரென்று தாபிக்கக்கூறும் வேறொரு காரணம், திருப்பெருந்துறையையும் திரு உத்தரகோசமங்கையையும்பற்றி நாயன்மார் பதிகம் பாடாமல்விட்டதாம். மாணிக்கவாசகர் முற்பட்டவராயிருந்தால் இவ்விரண்டுதிருப் பதிகளையும் தேவாரம் பாடிய மூவரும் மறக்கமுடியாதென்றும் அவர்கள் இச்சிவஸ்தலங்களைப்போற்றிப் பதிகங்கள் பாடாததால் அவர் காலத்திலித்தலங்கள் சிவஸ்தலங்களாய்ப் பெயர் பெற்றிலவென்றுங் கூறுவர். இந்நியாயத்தைக் கைக்கொண்டால் திருவாலவாயும் திரு இராமேச்சுரமுஞ் சுந்தார் காலத்திற்குப் பிறகே சிவஸ்தலங்களாகப் பெயர் பெற்றனவென்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில் அத்திருப்பதிகள் சுந்தாமூர்த்திநாயனரால் பதிகம்பாடிப் போற்றும்பாக்கியம் பெற்றில. அதே நியாயம்பற்றியே அவ்விரண்டுக்கூத்திரங்களையும் பற்றிப் பதிகம்பாடிய ஞானசம்பந்தரும் அப்பரும் சுந்தரருக்குப்பிற்பட்டவரே யாகவேண்டும்! இது நிற்க, பெருந்துறையும் உத்தரகோசமங்கையும் தேவாரத்துட் பாடப்படவில்லையென்று கூறுவதுநேரோ? அவ்வி

ரண்டு கேஷத்திரங்களும் அப்பர் காலத்திலேயே புகழ்பெற்ற சைவத் திருப்பதிகளாய்க் கருதப்பட்டனவென்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம். இத்தலங்களிரண்டும் பதிகம் பெற்ற சிவஸ்தலங்களல்லவென்பது மெய்யே. ஆனால் அப்பர் தமது திருத்தாண்டகத்தில் கேஷத்திரக் கோவையிலும் திருஅடைவிலும் பெருந்துறையைப் பெயர்கூறிப் போற்றியுள்ளார். மேலும் இச்சிவஸ்தலத்திற்கு ஆதிகைலாசம் என்ற திருநாமமுண்டென்பது பண்டித சிரோமணியாகிய உ.வே சாமிநாத ஐயர் திருப்பெருந்துறைப்புராணத்திற்கு எழுதிய அருமையான முகவுரையால் விளங்குகின்றது. திருநெய்த்தானத்திருத்தாண்டகத்தில் “ஆதிக்கயிலாயனீயேயென்று” என்றப்பர் பாடியது. திருவார் பெருந்துறைச்செல்வனைப்போற்றியதாக அம்முகவுரையாலறியக் கிடக்கின்றது. திருப்பெருந்துறையை ஆதிக்கயிலாயமென்று அப்பர் விதந்து கூறினாராயின், அவர் காலத்தில் இத்தலம் சிவஸ்தலங்களுள் மிகப்பெயரும் பழமையும் பெற்றோங்கயதென்று ஐயமறக்கூறலாம். அன்றியும் ஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடியுள்ள சிவஸ்தலங்களில் திருப் பேணுபெருந்துறையென்று, “பேணு” என்ற அடைமொழிகூட்டி இவ்வருக்குப் பெயர் கூறியது. திருப்பெருந்துறையினின்று அதை வேறுபடுத்தற்கன்றோ? அவ்வாறாயின் திருப்பெருந்துறையைக் காலத்தே சீர்த்திபெற்றவோர் திருப்பதியாகக் கருதப்படவேண்டும். பேணு பெருந்துறை என்றபதம் திருவாசகத்தேயுள்ளது. “பெண்ணைம்பாகனைப்பேணுபெருந்துறையில்” என்ற மாணிக்கவாசகர் வாக்கியத்தோடு “பெண்ணையவார்சடையண்ணல்பேணுபெருந்துறையாரே” என்ற ஞானசம்பந்தர் வாக்கு இங்கு சேர்த்தாலோசிக்கற்பாலது. தேவாரவைப்புத்தலங்களுள் பெருந்துறை கூறப்படினும், அது திருப்பதிகம்பாடப்பெறாதது நாயன்மார் மூவருமதைச்சென்று தெரிவிக்காத காரணப்பற்றியேயாகும். அன்றியும் நாயன்மார் பாடியது 10,300 பதிகங்களென்றும் அவற்றுனிப்பொழுது 796-பதிகங்கள் மாத்திரமே எஞ்சிநிற்பனவென்றும் பெரியோர் கூறுவர். மேலும் பெருந்துறை யென்ற கேஷத்திரம் ஆளுடையார் கோவில் தானேவென்றும் சந்தேககந்தோன்றவிடமுளது. அது ஓர் துறைமுக மாயிருந்தல்வேண்டும். தாவுமாவிறங்குபட்டின” மென்றும் “வேலை யந்துறை” யென்றும் “நெடுமபுவிசார்தருமாழ்கடவின்கரை”

யென்றும் அவ்வூர் வர்ணிக்கப் பெற்றுள்ளது. அது குடதிசையின் கண்ணுள்ளதென்றும், மிடைந்த பதியுங்கடமும் வெற்புங்கடந்து அவ்வூர் சேர மாணிக்கவாசகர் சென்றனரென்றும், அது தெங்கு திறன் சோலைகளாற் சூழப்பட்டதென்றும், பலவும் பைங்கமுகும் செழித்துவளருமிடமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. குருந்தமரமும் மலை நாட்டுமரமாகக் காணப்படுகிறது. அதனால் பெருந்துறை மலைநாடாகிய மலையாளநாட்டிலிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். மலையாளத்திலிப்பொழுதும் வழங்கிவரும், அச்சனன், எந்துவே, நின்னலே, என்பன முதலிய சொற்கள் திருவாசகத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. மலையாளவிராச்சிபத்துப்பிரதான சிவஸ்தலமாகிய வைக்கத்திற்கு வாதபுரிசுவரம் என்றபெயர் வழங்குகிறதாம். அவ்வூர் க்ஷேத்ரத்துமூர்த்தியின் திருநாமம் பெருந்துறை கோவிலப்பென்னராகும். அங்கு வெகு பக்தியுடன் நடத்திவரும் அட்டமித்திருவிழாவும், சிவபெருமானத்தினம் பக்தனொருவனுக்கு ஞானசாரியனுபத்தோன்றி யுபதேசஞ்செய்தாய்வித்த பெருமையை விளக்குமென்பர். இச்சிவஸ்தலமிருப்பது அரபிக்கடலைச்சார்ந்து கிடக்கும் வேம்பனாடு என்று பெயர்விளங்கிவரும் ஒருபெரிய ஏரிக் கரையிலானதால் அந்த பிரதேசம் முற்காலத்தில் பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்திருந்ததென்பது தெள்ளிதற் பெறலாம். கி. பி. 80-வது வருஷத்திய பெரிப்ளஸ் என்ற நூலால் அவ்விடம் அக்காலத்தில் பாண்டிய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததாகவும் அவ்வேரிக்கரையில் பெரிய தோர் துறைமுகம் விளங்கிவந்ததென்றும் புலப்படுகிறது. ஆகவே “தென்னன்பெருந்துறை” என்று மாணிக்கவாசகர் பன்முறை கூறுவது இத்தலத்திற்குப் பொருத்தமேயாகும். ஸ்ரீமார்-சாமிநாதய்யர் வர்கள் ஆளுடையார் கோவில் மிழலைக்கூற்றத்திலுள்ளதென்றும், மிழலைக்கூற்றம் நெய்தனிலத்தைச்சார்ந்ததே யென்பது புறநானூறு 24-ஆம் செய்யுளால் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகிறதென்றும், அதனால் இவ்வூர் கடற்கரையிலுள்ளது ஊன்று என்பதுபோன்ற வாதம் தவறென்றும், திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தின் முகவுரையில் எழுதியிருக்கின்றார். திருப்பெருந்துறைப்புராணம் பாடிய ஸ்ரீமீனாக்கிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், பாண்டியன் வாதவூரைக் குதிரைகள் வாங்கிவரவனுப்பினதாகக் கூறுமிடத்து

“உவர்படுகுணகடற்பா லுறு துறையினத் தும்வந்த
வவரவர்தேயத்துள்ளவபரியனத்துமென்றார்” என்றும்.

“கன் றல்செய்காடுநாடுங்கடந்துகீழ்கடற்கரைக்கட்
சென்றுவாம்பரிகளெல்லாங்கொள்ளு திர்சிற் பவென்றான்”

என்றும்பாடியுள்ளார். வாதவூரடிகள் உபதேசம்பெற்றஸ்தலம் ‘திரை
யெறிநெய்தல்’ சார்ந்தவிடமேயாம். அது பாண்டிநாட்டிலிருந்திருக்க
வேண்டும். ஆனால், பாண்டிநாட்டுக் “குணகடற்பா லுறு துறை”கள்
அக்காலத்தில் ‘தாவுமாவிற் குபட்டினங்க’ ளாகக்காணப்படவில்லை.
முற்காலத்தில் அரபியாமுதலிய குடதிசைநாடுகளிலிருந்தே குதிரை
கள் பாண்டிநாட்டுமேற்கடற்கரையிலவந்திற் றங்கினவென்று நினைத்
தற்கு இடமுள்ளது.

“யவனர் தந்தவினமாணன் கலம்
பொன்னெடுவந்துகறியொடுபெயரும்
வளங்கெழுமுசிரி”

எனவும் பிறவாறும் தொன்னூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தலால் மேல்
கரையில் யவனவியாபாரிகளின்கப்பல்கள் மிகுதியாகவந்தனவென்று
எளிதிற் கொள்ளலாம். ஈண்டுக்கூறும்யவனர் பெரும்பாலும் சோ
னகர் என்னும் யவனராவர். சோனகம் இந்தியாவுக்குமேல்பாலுள்ள
நாடுகளிலொன்றாகையால், அது அரபியாவென்றுகருதப்படுகிறது.
தமிழ்மக்கள் சோனகரை யவனரென்றுவழங்கிவந்தனரென்பது
“சோனகர்யவனர்” என்ற திவாகரத்தாலும், பத்துப்பாட்டில் யவன
ரென்றபதம் வருமிடமெல்லாம் ஈச்சினூர்க்கினியர் சோனகர் என்று
உரைகூறிப்போதலாலும்விளங்கும். கீழைக்கரையில் குதிரைகள்
பண்டைகாலத்தில் இறக்குமதியாகவில்லையென்று நான்குறவில்லை.
சோழன் இராசதானியாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இறக்குமதி
யாகும் பண்டங்கள் கூறுமிடத்து ‘நீரின்வந்தநிமிர்ப்பிரபுவியும்’
என்று பட்டினப்பாலையில் கூறியிருப்பதால், அத்துறைமுகத்தில்
கரிகாலன்காலத்தே கடல்வழியாக நாவாயில் குதிரைவந்திரங்கின
வென்பது தெற்றெனவிளங்குகின்றது. ஆனால் மாணிக்கவாசகர்
பாண்டிநாட்டுக் கடற்கரைத்துறைக்குப்போனாரேயன்றி சோழ
நாட்டிற்குச்சென்றதாக நினைக்கவேறுதுவில்லை.

“குதிரையைக்கொண்டுருடநாடதன்மிசைச்

சதுர்படச்சாத்தாய்தானெழுந்தருளியும்” என்ற திருவாசகமும் ஈண்டாலோசிக்கத்தக்கது.

நிற்க; உத்தரகோசமங்கை வெளிப்படையாய்த் தேவாரத்திலெங்கும் கூறப்படவில்லை. ஆனால் “அதியரையமங்கையமர்ந்தான் றன்னை” யென்று அப்பர்கூறியது உத்தரகோசமங்கையில் சிவபெருமான் வலை வீசி, யரையன்மகளாய்வளர்ந்தபார்வதியை விரும்பி மணந்த திருவிளையாடலைச்சுட்டுமென்றே! இதுவே பண்டிதசிகாமணியாகிய மகாமகோபாத்தியாய ஸ்வாமிநாதய்யரவர்களின் கருத்தாம். உத்தரகோசமங்கையில் இப்பொழுதும்நடைபெறும் ஒரு திருவிழாவும் இத்திருவிளையாடலை விளக்கும்.

4. இனி நாயன்மார்களுவரும் திருவாலவாயில்நிகழ்ந்த திருவிளையாடல்களை அறியாதாராயிருக்க, மாணிக்கவாசகர் அத்திருவிளையாடல்கள் பலவுமறிந்தனராதல்பற்றி, அவர் திருவிளையாடற்புராணத்திற்கு பிற்பட்டவராதல்வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகின்றனர். மாணிக்கவாசகரைப்பற்றிக்கூறுந் திருவிளையாடற் புராணத்திற்குப் பின் அவர் தோன்றினாரென்பது என்னபுதுமை! தேவாரம்பாடிய நாயன்மார்கள் மதுரைத்திருவிளையாடல்களையறியாரென்ன லொரு சிறிதும் பொருந்துமோ? அப்பர் தேவாரத்துள்

- (1) நன்பாட்டுப்புலவனாய்ச்சங்கமேறி நற்கணக்கிழிதருமிக்கருளிநோன்
காண்
- (2) வளைவிலியாபெல்லோர்க்குமருள்செய்தானே
- (3) அதியரையமங்கையமர்ந்தான் றன்னை
- (4) பாலவிருத்தருமாநூர்தாமே
- (5) பாலவிருத்தனுமானைக்கண்டாய்
- (6) விருத்தனய்ப்பாலனாகி
- (7) பாலனய்விருத்தனாகி

என்பனமுதலியவாசகங்களும், ஞானசம்பந்தர் தேவாரத்துள் “பட்டிமன்றென்னுன்” ஆலவாயரன்கையதுவீணையே” என்பனபோன்ற வாசகங்களும் திருவாலவாயான் திருவிளையாடல்களைக்குறிப்பது தெள்ளித் திற்காணலாம். அதனால் இக்கூற்றுந்தவறேயாம்.

நாமாராய்ந்துமுடித்தவிக்காரணங்களே மாணிக்கவாசகர் நாயன் மார்க்குவாக்கும் பிற்பட்டவரென்றுசாதிப்பதற்கு பிறறெடுத்துக் கூறும்ஞாயங்கள். அப்பால் திருவாசகத்துள்ளே “கண்ணப்பர் சண்டிசர்களைத் துதிப்பவர் திருஞானசம்பந்தர் முதலியோரைத் துதிக்காமையாலும் ‘சிறிப்பார்களிப்பார்தேனிப்பார்’ என்னுந் திருவாசகத்திலே தேனித்தல் என்னுஞ்சொல்வழக்கும், உவலைமுதலிய அரியசொற்களும் பிற்காலத்து வழக்கன்மையாலும், திருவாசகம் தேவாரத்துக்குமுந்தியதென்பது நன்றாகத்துணியப்படும்” என்று ஸ்ரீமான் இராமநாதன்கூறியதுங் கவனிக்கத்தக்கது. அதுவுமன்றி தேவாரப்பதிகங்கள் பெரும்பான்மையும் விருத்தமுறையில் எழுதப்பட்டனவாக, திருவாசகத்தின் செய்யுளிலக்கணம் சங்கநூல்களின் பாவிலக்கணத்தை மிகுதியுமொத்திருத்தல்பற்றி, ஸ்வாமிவேதாசலம் திருவாசகம் தேவாரத்துக்குமுந்தியதென்று வரைந்துள்ளார். இதுவே தமிழ்க்கலைஞரின் பெரும்பான்மையோர் கருத்து. பச்சிம நாட்டுத் திராவிடவித்வான்கள்கொள்கையு மிதுவேயாகும்.

பின்னால் ஆராய்ச்சிசெய்வான் எஞ்சியவிஷயமிரண்டே அவற்று ளொன்று: மாணிக்கவாசகர் சிதம்பரத்தைப் பொன்னம்பலமென வழங்கலால் அவர்காலம் பரந்தகன்காலமாகிய 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதாகவேண்டுமென்பது. மற்றொன்று: அவர் வரகுணனைப்பற்றிக்கூறியிருப்பதால், வரகுணன்காலமாகிய 9-வது நூற்றாண்டின்பிற்பகுதிக்குப்பிற்பட்டே மாணிக்கவாசகர் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்பது.

சிதம்பரத்தைப் பொன்னம்பலமென்றுகூறுவோர்யாவரும் பரந்தகன்காலமாகிய 10-வது நூற்றாண்டினுதிவருடங்கட்குப்பிற்பட்டவர்தாமோ? அப்பர் பலபதிகங்களில் சிதம்பரத்தைப்பொன்னம்பலமென்றே பாடியிருக்கின்றார். அவ்வாறுபாடியிருத்தலோடுஒரிடத்து

“தூயசெம்பொன்னினுழைமுதிமேய்ந்த

சிறற்பலக்கூத்தனை”

என்பாடியுள்ளார். ஆயினும் அப்பர்காலம் 7-வதுநூற்றாண்டு. அதாவது சிதம்பரத்துத்திருக்கோயிலைப் பொன்னேடிட்டுமுடிய பரந்தகன்காலத்திற்கும் மூன்றுநூற்றாண்டுக்குமுன்னர் என்பது

யாவருமொப்பும்விஷயம். அவ்விதமிருக்க சிதம்பரத்தைப் பொன்னம்பலமென்றுபோற்றிய மாணிக்கவாசகர் பராந்தகன்காலத்திற்குப் பின்னரே தோன்றியிருக்கவேண்டுமென்று துணிவது எஞ்ஞாயும் பற்றி? பொன்னம்பலம் - என்றால் பொன்னாலமைந்தகோயில் என்று தான் பொருட்படவேண்டுமோ? மதுரையை ‘அம்பொலுவாய்’ என்று தேவாரத்தும் ‘ஆடகமதுரை’ என்று திருவாசகத்தும் கூறியுள்ளது ஈண்டாலோசிக்கத்தக்கது.

“கச்சித்திருவேகம்பன் செம்பொற்கோயிற்பாடி” என்ற திருவாசகத்தில் செம்பொற்கோயிலென்றதற்கு செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கோயிலென்றே பொருள்? சிதம்பரத்திற்குப் பொன்னம்பலமென்று பெயர்வாய்ந்தது திருக்கோயிலின் ஒப்பற்றவயர்வும் மகிமையும் பற்றியன்றி பொற்கடிடப்பெற்ற காரணம்பற்றியாமெனின், பராந்தகன் காலத்திற்கு முன்னரே ஹிரணியவன்மனால் அத்திருப்பதி பொன்கூரையடைந்து பொன்னம்பலமாகவே விளங்கியதென்று திருக்கோயிற்புராணத்தில் உமாபதிசிவாசாரியார் கூறியிருப்பதுங்கவனிக்கத்தக்கது; அன்றியும் பத்தாவது நூற்றாண்டினராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகாலத்திலேயே மாணிக்கவாசகர் பெரியதோர் சைவசமயாசாரியராகக் கருதப்பட்டாரென்று முன்னரே கூறியுள்ளேன். ஆகையால் மாணிக்கவாசகர் அந்நூற்றாண்டிலேயே தோன்றினவரெனக் கொண்டால், அவர் பராந்தகனுக்கு அதிககாலம்பிற்பட்டவராதலிது. அப்படியானால் சிதம்பரத்திற்குப் பொன்னம்பலம் எதார்த்தநாமமாகும்வண்ணம் திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னோடுவேய்ந்து அழியாப்பெயரும்புகழுமடைந்த பராந்தகனை, அக்கோயிற்றிருமுற்றத்தின்னுபாடிய கோயில்முத்த திருப்பதிகத்திலும் மாணிக்கவாசகர் முற்றுமமந்தாரென்கூறவேண்டும். இது சம்பவிக்கத்தக்கதோவென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். மாணிக்கவாசகர் பராந்தகனுக்குப்பின்னரே நிறைந்துகூற ஒருஞாயமுமில்லை. பின்னர் வரகுணன் விஷயமெவ்வாறு? “வரகுணனாந்தென்னவனேற்றுஞ்சிறம்பலம்” என்று திருக்கோவையாரில் கூறியிருத்தல் மெய்யே. சுந்தரபாண்டியனென்றதை அழகுபொருந்திய பாண்டியனென்று பொருள்கொள்ளுதல்போல, ஈண்டு ‘வரகுணன்’ என்றதை சிலாக்கியமான குணம்பொருந்தியவனென்று பொருள்கொள்ளுதல் தவறுமோ?

பேராசிரியர் உரையில் வரகுணபாண்டியனை இதுகுறிப்பதாக எழுதியிருந்தலால், மாணிக்கவாசகர் ஒருவரகுணபாண்டியனைப்பாடியதாகவேவைத்துக்கொள்வோம். தென்னிந்திய சிலாசாஸனங்களால், 8-ம் நூற்றாண்டின்பிற்பகுதியில் ஒருவரகுணனும், 9-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஒருவரகுணனும், இங்ஙனம் இரண்டு வரகுணபாண்டியர்கள் இதுகாறும் காணப்பட்டனராக அறிகிறோம். அவ்வாறாயின் சாஸனங்களால் வெளிப்படாத வேறு வரகுணபாண்டியர்களும் முன்னிருந்தனரென்று யூகிப்பதிலிழுக்கென்னை? மாணிக்கவாசகர்களும் வரகுணன்காலத்து, சிதம்பரம் பல்லவராட்சியில் வரவில்லையென்பது முன்னுரைத்த திருக்கோவையார்வாசகத்தால் காணக்கிடக்கிறது. அப்படியானால் அந்தவரகுணன் 5-வது நூற்றாண்டிற்குமுற்பட்டவனாக வேண்டும். இப்பாண்டியனைப்பற்றிய திருவிளையாடல் யாவருமறிவர். இவனைப்பற்றிய பிரமகத்தி, இவன் திருவிடைமருதூர்சென்றுழி

“நீதிவாயிலினின்றதநீன்மதிற்புறத்தாங்
கேதமேதரவருந்திறுமும்பிரமகத்தி”

என்றார் வேம்பத்தூர்நம்பி. அப்பர் இச்சிவஸ்தலத்தைப்பற்றிபாடிய பதிகங்களில்

“ஏதந்தீர்க்குமிடைமருதா”

“பத்தர்கடங்கண்மேலையேதங்கடரநின்றார்”

“ஏதங்களானகடிவார்போலும்”

என்பனபோன்றுபாடியுள்ளார். அதனால் அப்பர்காலத்தே வரகுணபாண்டியனுக்கு ‘ஏதமேதரவருந்திறுமும்பிரமகத்தி’ திருவிடைமருதூரில் சிவகிருபையால்நீங்கியது அடியார்களறிந்துள்ளாரென்பது யூகிக்கலாம். திருவிளையாடற்புராணத்தில் திருவாலையம்மேவிய சிவபிரானின் திருவருள்பெற்றபாண்டியரின்வரிசை கூறப்பட்டுள்ளது. அந்நூலிலடங்கியுக்கதைகள் கட்டுக்கதைகளெனக்கொண்டாலும் அதிற்குறியிருக்கும் அரசர்கள் தம்முள்ளுள்ளகாலமுறைமையும் பரம்பரையும் தொன்றுதொட்டுவழங்குவந்த கர்ணபரம்பரையைத்தழுவியே வரையப்பட்டனவெனக்கொள்ளுதல் தவறுமோ? வரகுணன் 19-வதாகவும் ஞானசம்பந்தர்காலத்தினராகிய கூன்

பாண்டியன் 73-வதாகவும் திருவிளையாடலில் கூறப்பட்டுள்ளார். அவ்வாறாயின் வரகுணன் 7-வது நூற்றாண்டிற்குவெகுதாலத்திற்கு முன்றோன்றியவனாகவேண்டும். மாணிக்கவாசகரை மந்திரியாகக் கொண்ட அரிமர்த்தனபாண்டியன் கூன்பாண்டியனுக்கும் பன்னிரு பாண்டியருக்கு முன்றோன்றியவனென்று ஹாலாசியம்புகலும், அவ்வாறாயின் மாணிக்கவாசகர் 4-வது நூற்றாண்டிலிருந்திருக்க வேண்டும். இதுவே எம் கருத்தாகும். அதை யிப்பால் ஒருவாறு தாபிக்கப்படுவன். இக்கருத்திற்குப்பிறகானதுமுளது.

மாணிக்கவாசகர் அப்பர்காலத்திற்குமுற்பட்டவரென்பது முன்னரேகண்டுளோம். அன்னவரை நந்தியினவதாரமாக அப்பர் கூறியேத்தினராகையாலும், அவர்பாலருளிய திருவிளையாடல்கூறிச் சிவ பெருமானைப் போற்றினராகையாலும் நீண்டகாலம் இவ்வைதிகங்கள் கர்ணபரம்பரையில்வழங்கி நின்றிருந்தாலன்றி அப்பர் இவ்வாறு பேணிப்புகலாராகையாலும், மாணிக்கவாசகர் அப்பர்காலத்திற்குக் குறைந்தது 200 வருடங்கட்குமுன்னாவரென்றுகொள்ளுதலமை வுடைத்தாம். திருக்கோவையாருக்குச் சிறந்ததோருரை பேராசிரிய ரியம்றியுள்ளாராதலால், அவர்காலத்தில் அந்தால் தமிழ்த்திருமறை போலுங்கணிக்கப்பெற்றதென்று கொள்ளலாம். அவ்வாறாயின் பேராசிரியர்காலத்திற்குச் சாலவும்முன்னர் மாணிக்கவாசகரவதாரகால மிருக்கவேண்டும். பேராசிரியர் 7-வது நூற்றாண்டின் கடையிலாவது 8-வது நூற்றாண்டினடியிலாவதிரந்திருக்கற்பாலரென ஸ்ரீமான் அனவரதநாயகம்பிள்ளையவர்கள் நிரூபித்திருக்கின்றாராகையால், மாணிக்கவாசகர் 4 அல்லது 5-வது நூற்றாண்டிற்குப் பின்றோன்றினவராகாரெனலழையும். மாணிக்கவாசகர் திருச்சாழலையும் திருக்கோத்தும்பியையுந்தழுவி திருமங்கைமன்னரும்பாடியுள்ளார். அவ்வாழ்வார் வைரமேகன்காலத்தவரென்பது அவர்பாடிய பெரிய திருமொழி இரண்டாம்பத்துளட்டாந்திருமொழியாற்புலப்படும். வைரமேகன்காலம் 8-வது நூற்றாண்டென்றுவரையறுக்கப்பட்டுளது. ஸ்ரீமான் N. கருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கரவர்களும் மிக்கவாசாய்ச்சி செய்து திருமங்கைமன்னன் காலம் 8-வது நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யெனத்தாபித்திருக்கிறார்கள். நம் மாழ்வார்தாமும் மாணிக்க வாசகருக்குப்பிற்பட்டவரென்று ஸ்ரீமான் கோபிநாதராயருமொத்துக்

கொள்ளுகிறார். ஆகையால், திருமங்கைமன்னன் மாணிக்கவாசகருக்கு வெகுகாலத்திற்குப்பின்னோன்றியவராதலோடுதலை. மாணிக்கவாசகர் திருப்பள்ளியெழுச்சிபாடியதுபோல தொண்டாடிப்பொடி-ஆழ்வாரும் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியுள்ளார். இவ்வாழ்வார் திருமங்கைமன்னற்கு நூறுவருடங்கட்கு முன்னோன்றியவரென்பதானோர் துணிவு. அதனால் மாணிக்கவாசகர் 6-வது நூற்றாண்டிற்குமுன் வந்தவரெனக்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதொன்றும். தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார்காலத்திற்குமுற்பட்ட சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார், மாணிக்கவாசகரின் குயிற்பத்தையும் திருப்பாவையையுந்தழுவிப்பாடியிருத்தல்நாமறிவோம். ஆகையால் ஆண்டாள் காலத்திற்கும்முந்தினவர் மாணிக்கவாசகரென்பது காணக்கிடக்கின்றது. நம்மாழ்வார் தாமும் மாணிக்கவாசகருக்குப்பிற்பட்டவரென்பது தமிழ்ப்பாவலர்களாலவராய்ச்சி செய்வார்களின் கொள்கை. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின் பாவிலக்கணம் தேவாரத்தின் பாவிலக்கணத்தைப்போன்றது. திருவாய்மொழியென்ற நூற்பெயரே திருவாசம் என்ற பெயர்பற்றிவந்ததெனக்கொள்ளலாம். மாணிக்கவாசகர் திருச்சதகத்தில்,

“ஊராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைத்திங்குன்றாளிணையன்புக்
காராவடியேனயலேமயல்கொண்டழுக்கேனே”

என்றெழுதியுள்ளதை மேற்கோளாக நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில்

“எப்படியூராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைக்குமென்று
மப்படியானுஞ்சொன்னேனடியென்றிறியாதென்பனை”

எனவெடுத்து வரைந்திருத்தல் கவனிக்கவேண்டியதொன்றும். அது போல,

“இன்றெனக்கருளிஇருள்கடிந்தாளத்தெழுகின் தஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மைநிலைப்பறநினைந்தேன்நீயலாற்பிறிதமற்றின்மை [வனே
சென்றுசென்றணுவாய்த்தேய்த்தேயந்தொன்றாந்திருப்பெருந்துறையுறைசி
ஒன்றுநீயல்லே அன்றியொன்றில்லை ஆருன்னையநியகிற்பாரே.”

என்ற திருவாசகத்தின் பதமுங்கருத்தும்

“நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கதனுள்ளேநர்மையதுவிதுவென்று
ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாதுணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமாயாதுமின்றித்தேய்த்தற்று
நன்றுதீதென்றறிவரிதாய்நன்றாய்நானங்கடந்ததே.”

என்ற திருவாய்மொழியிலமைத்து நம்மாழ்வார் பாடியிருப்பது மீண்டு நோக்கற்பாலது. இவ்வாறு மாணிக்கவாசகரின் வசனமுங் கருத்தும் நம்மாழ்வாரோடுத்தோதப்பெற, மாணிக்கவாசகர் நம்மாழ்வாருக்கு நூறு அல்லது ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னாவது பாடியிருக்கவேண்டும். நம்மாழ்வார்காலம் யாது? அவரருளிய திருவாய்மொழி ஸ்ரீரங்கத்திற் பாடவும் அவருக்கு பூசைவழிபாடு செய்யவும் திருமங்கைமன்னன் ஏற்பாடு செய்தனராகையால் நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வாருக்கு வெகுகாலம் முற்பட்டவராதல்வேண்டும். அன்றியும் திருமங்கையாழ்வாருக்கு முன்றோன்றியவரும் நம்மாழ்வாருக்கு மிக்க பித்தினவருமாகிய பெரியாழ்வார், நெல்வேலிவென்ற நின்மசீர்நெடுமாறனென்ற கூன்பாண்டியன் காலத்தவரென்பது அவர் பாடிய பிரபந்தங்களாற் காணலாம். கூன்பாண்டியன் திருமங்கைமன்னனாற் சந்திக்கப்பட்டவரான திருஞானசம்பந்தர்காலத்தவன். அதனால்? அல்லது 8-வது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் திருவரங்கத்திலேயே வைணவரால் எம்பெருமானினம்சமெனக் கருதப்பெற்று நம்மாழ்வார் வழிபடப்பெற்றாரென்றால், அப்புண்ணிய புருடன் 5-வது நூற்றாண்டிற் பித்தோன்றியவரல்லரெனக் கொள்ளுதல் சாலவும்பொருந்தும். தமிழ்நாட்டுப் பழையகால சரித் திரவாராய்ச்சியில் மிக்க வல்லுநராகிய ஸ்ரீமாந்-ஈ. ஈருஷணஸ்வாமி அய்யங்காரவர்களும் அதே கருத்துக்கொண்டுள்ளார். அவ்வாறாயின் மாணிக்கவாசகர் காலம் 4-வது நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதன்றெனலமைபும். இக்கருத்தையொட்டிக் காலஞ்சென்ற Pope ஐயரும் அவரிறப்பதற்கு சொற்பகாலத்திற்கு முன்னனுப்பியவோர் கடிதத்திலெழுதியுள்ளார். ஸ்ரீமாந்-ஈ. ஈருஷணஸ்வாமி ஐயங்காரும் மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதசிகாமணி சாமிநாதையரும் இக்கருத்தைத் தழுவிக்கடிதங்கள் வரைந்திருக்கிறார்கள். Imperial Gazetteer என்ற நூலிலும் இக்கருத்து இப்பொழுது அங்கீகரிக்கப்பெற்றுள்ளது. அதனால் மாணிக்கவாசகர் 4-வது நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட

வராதல்கூடும், ஏனெனில் திருக்கோவையாரில் நூறுபாக்கட்டு அகப்பொருளிலக்கணவமைதிமுற்றும் பெறவில்லையெனக் கடைச் சங்கப்புவவருள் ஒருவராகக் கருதப்படும் கல்லாடர்வாதிக்க, அங் னனமாயின் அவ்விலக்கணமுற்றும் உரைப்பாவினாலமைத்துக்காட்டுகவென்னும் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து கல்லாடம்பாடினாரென்று ஐதீகமிருத்தவின் உரைப்பாப்பாடின கல்லாடர் காலத்திற்கு பிற்பட்ட வரல்லர். மாணிக்கவாசகர் என்பது தெள்ளிதிற்பெறலாம். தலையானங்கானத்துப்போர்புரிந்த நெடுஞ்செழியனைப் புறநானூற்றில் கல்லாடர் பாடியிருத்தலால் அப்பாண்டியன்காலத்தவராவர் கல்லாடனார். நெடுஞ்செழியன் கோவலன்பாற்செய்த கொடியபிரவர்த்தியால் சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகியாகிய கண்ணகியின் பெருந்துயரும் கோரமான மரணமும் நேர்ந்தனவென்பது யாவருமறிவர். அக்கண்ணகிக்குக்கோயிற்கட்டி செங்குட்டுவன் திருவிழாக்கொண்டாடியகாலத்து இலங்கைமன்னன் கஜபாகு உடனிருந்தானென்பது சிலப்பதிகாரம் வரந்தருகாதை அடி 160-ஆல் அறியக்கூடக்கின்றது. கஜபாகு தென்னிந்தியாவுக்குச்சென்று பத்தினிதேவியின்வளைபொன்று இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்ததாக இராஜாவளியென்ற இலங்கைச்சரித்திரம் கூறும். கஜபாகுவின் ஆட்சி கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டென்று துணியப்படுவதால் கல்லாடர்காலம் கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டிற்கு சமீபித்தகாலமெனல்பொருந்தும். ஆகவே எவ்வகையானும் மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்கக்காலத்திற்கு சமீபத்திற்குள்மையவரென்று கொள்ளுதல் அமையும். மேலும் மாணிக்கவாசகர் சிதம்பரத்தில் சமயவாதுக்காக இலங்கைமன்னனோடுவந்த புத்தசமயத்தாரை வாதில் வென்று இலங்கையரசின் புத்திரியை புத்தசமயத்தினின்று விடுவித்து சைவசமயவழிப்படுத்தினாரென்றும் அவ்வாறே திருச்சாழலிலடங்கியிருக்கிறதென்றுங்கலைஞர்கூறுப. கி.பி. 254 முதல் 267 ஈறாக இலங்கை மன்னனாயிருந்த மேகவரணபயன்காலத்திற் சோழநாட்டுச் சைவசமயாசாரியனொருவனுக்கும் இலங்கை புத்தமதாசாரியனொருவனுக்கும் வாது நடந்ததென்றும் சைவசமயாசாரியன் வாதில் வென்று இலங்கைமன்னனுடைய விளையமகனைச் சைவசமயநெறிப்படுத்தினென்றும் மகாவம்சோலென்ற இலங்கைச்சரித்திரம்கூறும். இவ்வரலாறு மாணிக்கவாசகரைக்குறிக்குமெனக்கொள்ளுதல் மிகவும்

பொருத்தமுடையதே. அவ்வாறானால் மாணிக்கவாசகர் 3-வது நூற்றாண்டி னிடைப்பட்ட காலத்திற்குப் பிற்பட்டவரல்லரென்று துணிதல் தவறுகாது என்று கூறலாம். ஆகவே மாணிக்கவாசகர் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 16 அல்லது 17 நூற்றாண்டுகட்குமுன், “கொண்டலன்கண்டனருட் கொண்டெதமிழ்பாடித்தொண்டுபெடுமன் பராய்,” “தெளிபொருள்சிவமேயென்றுபொருந்தியமனத்தராய்” சிந்தையுஞ்செயலுமொருங்கேசிவன்வழிப்படுத்தி ‘பேரறியாத வனேகபவங்களிழைத்து’ ‘நாமெனவந்தபிணக்கறுத்து,’ சிவநந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிக்களித்து, சிவநெறிவிளக்கித் தாம்பாடிய தமிழ் மறையின்சொற்பொருளாய்நின்ற மெய்ப்பொருளாகிய அம்பலத்தாடு மையனது ஒண்சுடர்க்கொழுமலர்த் திருவடியிணையில் ஒன்றியடங்கி னாரெனக்கோடல் சாலவும்பொருந்தும்.

